

TEODOR SANDRU

VIRÁGOK DALA

Szélesre tárja ablakát az ég,
minden felhő kész az indulásra.
Fuvallat kél. Jeges abroncsát a
nagyvilág most roppantja szét.

Lángol a nap. Mosolyog az arc.
Erdő. A szél fülébe súg neki,
kopasz fáit váltig vigasztalja:
százszor szebb lesz, hogyha lomb fedi.

Fejüket dugják a hóvirágok,
mindegyik merészen napba néz.
„Szép jó reggelt, szomszéd asszonyságok!” —
csacsognak, s a szavuk mint a méz...

Túl az úton szerény ibolyácskák
észrevétlen, üdén illatoznak.
Csöpp üvegből illatuk kínálják
arra járó kósza vándoroknak.

Erre virág amott lent a völgyben
villogatja fénylő ékszerét.
Kikeleti langyos fényözönben,
meseködben ring a messzeség.

DUŠAN BELČA

POLLUX

Ragyogó arcú démon, ki olyan vagy,
akár a tenger. Hová tartasz ez úton?
Ó, látszik már utaid gyenge pora
fürtjeiden; belepte a pillád.

Csöppnyi vér a szemedben —
pici rózsá-e, vagy tán
bús tekintetednek rianása.

Ez az út, démon, ez az út föl a napba,
melyre léptél, az észrevétlen halálé.

Kinek a halott galambjai
hullanak a napból kinyújtott tenyeredre.

Álom játszik-e véled,
vagy tán magányos sivatagja.

Miért vonz az úr, s a sosemismert,
fiam, föl a csúcsra, atyádhoz,
mikor a hegység fönt, a magasban
eloszló, rideg ragyogás csak.

FEHÉR Ferenc fordításai